

[Elisabeth Arnold]

utrolig udvikling, som det må have været meget svært for fabrikanterne at holde trit med.

Der er foretaget store besparelser på rumopvarmningen. Der er foretaget isoleringer, som har betydet, at den enkelte familie har kunnet mærke, at de har brugt mindre og mindre energi, og det har derfor kunnet modvirke en del af den effekt, man har haft af de stigende energipriser både efter den første og den anden energikrise, og ved de afgifter, som vi helt ærligt herindefra har pålagt den enkelte forbruger.

Vi tilslutter os det, energiministeren skriver i sin indledning i redegørelsen, at en væsentlig del af energipolitikken virkemidler er høje energipriser. Sådan skal det være, det synes vi er i orden. Al erfaring viser, at kun høje energipriser kan få folk til at spare på energien. Det, der er det optimistiske i denne redegørelse, er jo, at ingen vil komme til at fryse, ingen virksomheder vil kunne komme til at lide nød, hvis man følger disse planer, som er lagt i energihandlingsplanen. Der er stadig væk kolossalt store besparelsesmuligheder både i de enkelte husholdninger og ikke mindst i erhvervslivet, hvis man vel at mærke bærer sig fornuftigt ad, og det er der mange anvisninger på i handlingsplanen.

Også øget anvendelse af renere energikilder: gas osv., vind og sol, er der også beskrevet mange forskellige eksempler på. Det er helt oplagt, hvis man kigger på nogle af de detaljer, der er beskrevet i bilagsmaterialet, at kulfolket, som vi også har haft besøg af i Folketingets Energiudvalg, overhovedet ikke behøver at være nervøse. Kul vil stadig væk i al overskuelig fremtid udgøre en meget væsentlig del af vores energiforsyning herhjemme. Det, der er sket i de senere år, er jo ikke, at man har afskaffet kul, og det er der heller ikke nogen planer om at gøre. Men det, man har gjort, er at erstatte en del af kullet med olie og med gas og med vedvarende energi, og sådan skal det være.

Det er en del af planen, at man har et fleksibelt og robust energiforsyningssystem, hvor man spiller på mange strenge og ikke igen udsætter sig for chok, som man gjorde i 1970'erne. På forsknings- og udviklingsiden er det påfaldende, at teknikken iler. Udviklingen sker kolossalt hurtigt. Virkningsgrader, effektivitet, sikkerhed og stabilitet øges stadig for hver eneste ny energikilde og hver eneste forsyningsafart, som diskuteres. Det er kolossalt spænden-

de læsning. Det er også netop derfor, det er prisværdigt, at man ikke i energihandlingsplanen lægger sig fast på helt bestemt, hvilke indgreb og hvilke energiforsyningsmuligheder der skal lægges i detaljer fremover. Måske skal vi om 10 år benytte os af nogle helt andre teknikker, end vi kender i dag. Intet tyder på, at mulighederne er udtømt, mange ideer er stadig væk uudnyttede. Derfor er der slet ingen grund til at begynde at kaste sig ud i notorisk risikable energikilder som a-kraft. Det er ikke med i handlingsplanen, det hilser vi velkommen. Det er udmærket, det ikke er med.

Desværre er vi så kede af, at vi ikke har en transportdel med i energihandlingsplanen. En stor del af vores miljøbelastning af atmosfæren kommer jo fra vores transportsektor. Men vi venter selvfølgelig spændt på, at der kommer en transporthandlingsplan fra regeringen i løbet af en måneds tid.

Der er talt en del om afgifter i forbindelse med erhvervslivet. Her skal man for det første lægge mærke til, at erhvervslivet har Europas laveste elpriser, og for det andet, at der udtrykkelig står i handlingsplanen, at man vil stile mod en omlægning af energiafgiftssystemet, således at det bedre understøtter de langsigtede energi- og miljøpolitiske målsætninger uden at tilsidesætte andre samfundsmæssige hensyn, herunder hensynet til, at konkurrenceevnen over for udlandet ikke forringes.

Hvad angår erhvervslivets forbrug af energi, er det helt oplagt, at en stor del af erhvervslivet bruger energi til rumopvarmning og til proces, som ikke er specielt voldsomt. Der kan vindes fantastisk mange kalorier ved at foretage fornuftige investeringer i erhvervslivet.

Men der er selvfølgelig enkelte brancher, som har et særlig stort energiforbrug, og det er især glas-, ler- og keramikindustrier, ligesom gartnerier og andre virksomheder kræver en stor mængde opvarmning i forbindelse med selve deres produktion. Det er naturligvis disse nøglebrancher, der er specielt følsomme over for energipriserne, som vi må tage særlige hensyn til, når vi fastlægger miljøafgiftssystemet. Men netop ved at skifte fra rene energiafgifter til miljøafgifter vil man ikke vægte selve energiforbruget højt, men energiforbrugets miljøbelastning.

Til sidst ganske kort: Hvad får vi så ud af det? Ja, bortset fra at vi får et lavere energifor-